RÅDETS DIREKTIV

af 21. juni 1989

om fastsættelse af nærmere regler for indbyrdes tilnærmelse af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør

(89/428/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 130 S,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (3), og

ud fra følgende betragtninger:

For industrianlæg, der eksisterede den 20. februar 1978, skal medlemsstaterne i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/176/EØF af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien (4), senest ændret ved direktiv 83/29/EØF (5), særlig artikel 9, udarbejde programmer for gradvis nedbringelse af forureningen fra affald fra disse anlæg med henblik på at bringe denne til ophør;

i disse programmer fastsættes de generelle mål til nedbringelse af forureningen fra flydende, fast og luftformigt affald, som skulle nås pr. 1. juli 1987; programmerne skulle fremsendes til Kommissionen, således at den kunne forelægge passende forslag for Rådet om harmonisering heraf for så vidt angår nedbringelse af forureningen med henblik på at bringe denne til ophør og forbedre konkurrencevilkårene for titandioxidindustrien;

for at beskytte vandmiljøet bør dumpning af affald og udledning af visse typer affald, særlig fast og stærkt syreholdigt affald, forbydes;

for at beskytte vandmiljøet bør udledningen af andre typer affald, særlig svagt syreholdigt og neutraliseret affald, gradvis nedbringes

de gamle industrivirksomheder bør anvende teknik, der er egnet til behandling af affald, således at de satte mål nås inden for de fastsatter frister;

installation af sådan teknik kan medføre store tekniske og økonomiske vanskeligheder; medlemsstaterne bør derfor kunne udsætte gennemførelsen af de forskellige bestemmelser på betingelse af, at der udarbejdes og forelægges Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af forureningen; hvis medlemsstaterne har særlige vanskeligheder med programmer for bortskaffelse af affald, bør Kommissionen kunne forlænge de relevante tidsfrister;

med hensyn til udledning af visse typer affald bør medlemsstaterne kunne anvende kvalitetsmålsætninger på en sådan måde, at resultaterne i alle henseender svarer til dem, der opnås ved hjælp af grænseværdier; denne overensstemmelse bør påvises i et program, der skal forelægges Kommissionen;

uden tilsidesættelse af de forpligtelser, der påhviler medlemsstaterne i henhold til Rådets direktiv 80/779/EØF af 15. juli 1980 om grænseværdier og vejledende værdier for luftkvaliteten med hensyn til svovldioxid og svævestøv (6), senest ændret ved direktiv 89/427/EØF (7), og Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg (8), vil det være hensigtsmæssigt at beskytte luftkvaliteten ved at fastsætte passende emissionsnormer for luftformige udledninger fra titandioxidindustrien;

for at kontrollere den effektive gennemførelse af foranstaltningerne bør medlemsstaterne føre tilsyn med hver enkelt virksomheds faktiske produktion;

alt affald fra titandioxidindustrien bør, hvor det er teknisk og økonomisk muligt, undgås eller genanvendes, og genanvendelse eller bortskaffelse af sådant affald bør ske uden fare for den menneskelige sundhed eller miljøet —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I overensstemmelse med artikel 9, stk. 3, i direktiv 78/176/EØF fastsættes i nærværende direktiv de nærmere regler for harmonisering af programmer for nedbringelse af forurening fra affald fra eksisterende industrianlæg med henblik på at bringe denne til ophør og for at forbedre konkurrencevilkårene for titandioxidindustrien.

(1) EFT nr. C 138 af 26. 5. 1983, s. 5, og EFT nr. C 167 af 27. 6. 1984, s. 9.
(2) EFT nr. C 127 af 14. 5. 1984, s. 29, og EFT nr. C 158 af 26. 6. 1989.
(3) EFT nr. C 358 af 31. 12. 1983, s. 40.
(4) EFT nr. L 54 af 25. 2. 1978, s. 19.
(5) EFT nr. L 32 af 3. 2. 1983, s. 28.
(6) EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 30.
(7) Se side 53 i denne Tidende.
(8) EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20.

Artikel 2

1. I dette direktiv forstås

a) for så vidt angår sulfatprocessen :

— ved »fast affald« :

— uopløselige malmrester, som ikke reagerer med svovlsyre under fremstillingsprocessen

— jernvitriol, dvs. krystalliseret ferrosulfat ($FeSO_4.7H_2O$)

— ved »stærkt syreholdigt affald« :

moderlud, der opstår i filtreringsfasen efter hydrolyse af titanylsulfatopløsningen. Hvis sådan moderlud bringes i forbindelse med svagt syreholdigt affald, som samlet indeholder over 0,5 % fri svovlsyre samt forskellige tungmetaller (1), skal lud og affald tilsammen betragtes som stærkt syreholdigt affald

— ved »restprodukter fra affaldsbehandling« :

filtrersalte, slam og flydende affald, der opstår ved behandling (koncentrering eller neutralisering) af stærkt syreholdigt affald, og som indeholder forskellige tungmetaller, men ikke neutraliserede og filtrerede eller dekanterede restprodukter, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som inden enhver fortynding har en pH-værdi på over 5,5

— ved »svagt syreholdigt affald« :

vaskevand, kølevand og kondensater samt andet slam og flydende affald, der ikke omfattes af ovennævnte definitioner, og som indeholder højst 0,5 % fri svovlsyre

— ved »neutraliseret affald« :

alle væsker, som har en pH-værdi på over 5,5, kun indeholder spor af tungmetaller, og som fremstilles direkte ved filtrering eller dekantering af stærkt eller svagt syreholdigt affald efter behandling med henblik på at reducere syreindholdet og indholdet af tungmetaller

— ved »støv« :

støv af en hvilken som helst art, der hidrører fra produktionsanlæg, herunder navnlig malm- og pigmentstøv

— ved »SO_x« :

luftformigt svovldioxid og svovltrioxid, der hidrører fra de forskellige trin i fremstillingsprocessen og de interne affaldsbehandlingsprocesser, herunder også syreblærer

b) for så vidt angår chloridprocessen

— ved »fast affald« :

— uopløselige malmrester, som ikke reagerer med chlor under fremstillingsprocessen

— metalchlorid og metalhydroxid (filterstof), der opstår i fast form ved fremstillingen af titantetrachlorid

— koksrester, som opstår ved fremstillingen af titantetrachlorid

— ved »stærkt syreholdigt affald« :

affald, der indeholder over 0,5 % fri saltsyre samt forskellige tungmetaller (1)

— ved »restprodukter fra affaldsbehandling« :

filtrersalte, slam og flydende affald, der opstår ved behandling (koncentrering eller neutralisering) af stærkt syreholdigt affald, og som indeholder forskellige tungmetaller, men ikke neutraliserede og filtrerede eller dekanterede restprodukter, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som inden enhver fortynding har en pH-værdi på over 5,5

— ved »svagt syreholdigt affald« :

vaskevand, kølevand og kondensater samt andet slam og flydende affald, der ikke omfattes af ovennævnte definitioner, og som indeholder højst 0,5 % fri saltsyre

— ved »neutraliseret affald« :

alle væsker, som har en pH-værdi på over 5,5, kun indeholder spor af tungmetaller, og som fremstilles direkte ved filtrering eller dekantering af stærkt eller svagt syreholdigt affald efter behandling med henblik på at reducere surheden og indholdet af tungmetaller

— ved »støv« :

støv af en hvilken som helst art, der hidrører fra produktionsanlæg, herunder navnlig malm-, pigment- og koksstøv

— ved »chlor« :

gasformigt chlor, der hidrører fra de forskellige trin i fremstillingsprocessen

c) for så vidt angår sulfatprocessen eller chloridprocessen :

— ved »dumpning« :

enhver forsætlig udledning i indre overfladevande, indre kystfarvande, territorialfarvande eller i åbent hav af stoffer og materialer fra skibe og luftfartøjer (2) af hvilken som helst art, og fra faste eller flydende platforme.

2. De udtryk, der er defineret i direktiv 78/176/EØF, har samme betydning i nærværende direktiv.

(1) Stærkt syreholdigt affald, der er blevet fortyndet, indtil det indeholder højst 0,5 % fri svovlsyre, er ligeledes omfattet af denne licitation.

(2) Ved »skibe og luftfartøjer« forstås søgående fartøjer og luftbårne fartøjer af hvilken som helst art. Dette udtryk omfatter luftpudefartøjer, flydende fartøjer, hvad enten de er selvdrevne eller ikke, og faste eller flydende platforme.

Artikel 3

Dumpning af alt fast affald, alt stærkt syreholdigt affald, alle restprodukter fra affaldsbehandling, alt svagt syreholdigt affald eller neutraliseret affald, der omhandles i artikel 2, er forbudt fra den 31. december 1989.

Artikel 4

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledning af affald i indre overfladevande, indre kystfarvande, territorialfarvande og i åbent hav forbydes:

a) for så vidt angår fast affald, stærkt syreholdigt affald og restprodukter fra affaldsbehandling fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

   — fra den 31. december 1989 i alle ovennævnte vandområder

b) for så vidt angår fast affald og stærkt syreholdigt affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

   — fra den 31. december 1989 i alle ovennævnte vandområder.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne kan udskyde det i artikel 3 og 4 anførte ikrafttrædelsestidspunkt til senest den 31. december 1992, hvis større teknisk-økonomiske vanskeligheder kræver det, og på den betingelse, at der senest den 31. december 1989 forelægges Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af dumpning og udledning af det i artikel 3 og 4 omhandlede affald, således at en sådan dumpning og udledning forbydes endeligt senest i 1992. Senest tre måneder efter vedtagelsen af dette direktiv underrettes (1) Kommissionen om sådanne tilfælde, som den skal høres om. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater.

2. For så vidt angår de medlemsstater, der har gjort brug af muligheden i stk. 1, men som pr. 31. december 1992 ikke kan opfylde kravene i artikel 4, kan Kommissionen give yderligere seks måneders frist. Kommissionen kan ligeledes give seks måneder udsættelse for forelæggelsen af det i stk. 1 omhandlede program efter anmodning fra en medlemsstat, der har vanskeligheder med hensyn til sine nationale tilladelsesprocedurer.

Artikel 6

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledning af affald nedbringes i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

   — svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald nedbringes pr. 31. december 1992 i alle vandområder til en værdi på højst 800 kg samlet mængde sulfat pr. ton produceret titandioxid (dvs. svarende til de SO_4-ioner, der findes i fri svovlsyre og i metalsulfaterne)

b) fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

   — svagt syreholdigt affald, restprodukter fra affaldsbehandling og neutraliseret affald nedbringes pr. 31. december 1989 i alle vandområder til følgende værdier af samlet mængde chlorid pr. ton produceret titandioxid (dvs. svarende til de Cl-ioner, der findes i fri saltsyre og metalchloriderne):

      — 130 kg, når der anvendes naturligt rutil

      — 228 kg, når der anvendes syntetisk rutil

      — 450 kg, når der anvendes slagge.

Såfremt virksomheden anvender mere end en type malm, gælder værdierne i forhold til mængden af de anvendte malmtyper.

Artikel 7

1. Undtagen for så vidt angår indre overfladevande kan medlemsstaterne forlænge den i artikel 6, litra a), anførte frist til senest den 31. december 1994, hvis større teknisk-økonomiske vanskeligheder kræver det, og på den betingelse, at der senest den 31. december 1989 forelægges Kommissionen et program for en effektiv nedbringelse af udledning af dette affald. Et sådant program skal gøre det muligt at nå følgende grænseværdier pr. ton produceret titandioxid på de angivne datoer:

— svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald: 1 200 kg den 31. december 1992

— svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald: 800 kg den 31. december 1994.

Senest tre måneder efter meddelelsen af dette direktiv underrettes Kommissionen (1) om sådanne tilfælde, som den skal høres om. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater.

2. Medlemsstaterne kan forlænge den i artikel 6, litra b), anførte frist til senest den 31. december 1992, hvis større teknisk-økonomiske vanskeligheder kræver det, og på den betingelse, at der senest den 31. december 1989 forelægges Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af udledning af dette affald, således at den i

(1) Sådan underretning sker inden for rammerne af artikel 14 i direktiv 78/176/EØF eller separat, hvis omstændighederne fordrer det.

artikel 6, litra b), fastsatte grænseværdi nås senest i 1992. Senest tre måneder efter vedtagelsen af dette direktiv underrettes (1) Kommissionen om sådanne tilfælde, som den skal høres om. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater.

Artikel 8

1. For så vidt angår kravene i artikel 6 kan medlemsstaterne vælge at anvende kvalitetsmål således, at virkningerne med hensyn til miljøbeskyttelse og modvirkning af konkurrenceforvridning svarer til de virkninger, der opnås ved anvendelse af grænseværdierne.

2. Hvis en medlemsstat vælger at anvende kvalitetsmål, forelægger den Kommissionen et program (1), der viser, at foranstaltningernes virkninger med hensyn til miljøbeskyttelse og modvirkning af konkurrenceforvridning svarer til virkningen af grænseværdierne på de tidspunkter, hvor disse grænseværdier anvendes i overensstemmelse med artikel 6.

Dette program forelægges Kommissionen mindst seks måneder før medlemsstaten foreslår anvendelse af kvalitetsmålene.

En vurdering af dette program foretages af Kommissionen i overensstemmelse med fremgangsmåderne i artikel 10 i direktiv 78/176/EØF.

Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledninger i luften nedbringes i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) for så vidt angår eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

   i) nedbringes udledningerne for så vidt angår støv pr. 31. december 1990 til en værdi på højst 50 mg/Nm³ (2) fra større kilder og på højst 150 mg/Nm³ (2) fra andre kilder (3)

   ii) nedbringes udledningerne for så vidt angår SO_x, der hidrører fra forbrændings- og kalcineringstrinnet ved fremstilling af titandioxid, pr. 1. januar 1995 til en værdi på højst 10 kg SO_2 ækvivalenter pr. ton produceret titandioxid

   iii) skal medlemsstaterne kræve, at der installeres midler til at forhindre emissionen af syreblærer

   iv) må anlæg til koncentration af affaldssyrer ikke udlede mere end 50 mg/Nm³ SO_x beregnet som SO_2 ækvivalenter (4).

   v) skal anlæg til brænding af salte, der er frembragt ved affaldsbehandling, råde over den bedst tilgængelige teknologi, der ikke medfører urimelige omkostninger, med henblik på at nedbringe SO_x-emissioner

b) for så vidt angår eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

   i) nedbringes udledningerne for så vidt angår støv pr. 31. december 1989 til en værdi på højst 50 mg/Nm³ (2) fra større kilder og på højst 150 mg/Nm³ (2) fra andre kilder (3)

   ii) nedbringes udledningerne for så vidt angår chlor pr. 31. december 1989 til en daglig gennemsnitskoncentration på højst 5 mg/Nm³ (5) og må ikke overstige 40 mg/Nm³ på noget tidspunkt.

2. Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke direktiv 80/779/EØF.

3. Kontrolproceduren for referencemålinger for udledning af SO_x i atmosfæren er beskrevet i bilaget.

Artikel 10

Medlemsstaterne kontrollerer de i artikel 6, 8 og 9 anførte værdier og den deri foreskrevne nedbringelse i forhold til hvert anlægs faktiske produktion.

Artikel 11

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alt affald fra titandioxidindustrien og navnlig affald, som er undergivet forbud mod udledning eller dumpning i vand eller udledning i luften

— begrænses mest muligt eller genanvendes, hvis dette er teknisk muligt og økonomisk forsvarligt

— genanvendes eller bortskaffes, hvis dette kan ske uden risiko for den menneskelige sundhed eller fare for miljøet.

Det samme gælder affald, som opstår ved genanvendelse eller behandling af ovennævnte affald.

(1) Sådan underretning sker inden for rammerne af artikel 14 i direktiv 78/176/EØF eller separat, hvis omstændighederne fordrer det.
(2) Kubikmeter ved en temperatur på 273 K og et tryk på 101,3 KPa.
(3) Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om de mindre kilder, der ikke er omfattet af deres måling.
(4) Med hensyn til nye koncentrationsprocesser kan Kommissionen godkende en anden værdi, hvis medlemsstaterne kan påvise, at de ikke råder over teknikker, der gør det muligt at nå denne standard.
(5) Det anses, at disse værdier svarer til et maksimum på 6 g/ton produceret titandioxid.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige bestemmelser for senest den 31. december 1989 at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 13

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 21. juni 1989.

På Rådets vegne

C. ARANZADI

Formand

BILAG

Kontrolprocedure for referencemålinger for udledning af luftformigt SO_x

Mængderne af SO_2 og SO_3 samt syreblærer i SO_2-ækvivalenter, som udledes fra bestemte anlæg, beregnes på grundlag af det luftvolumen, der udledes under de specifikke operationer, og det gennemsnitlige målte indhold af SO_2 og SO_3 i denne periode. Bestemmelsen af luftstrømmen og indholdet af SO_2 og SO_3 bør foretages under samme temperatur- og fugtighedsforhold.